

През тайната на димните потоци звездни,
кръз ужаса на гробно млъкналите бездни,
заслушан аз минавам, - бди тревожен ум,
с надежда за минутите възмездни
на стигнат край в безкраен друм...

В стихотворението "Песента на човека" Яворов изповядва вярата си във вечността, в безсмъртието на душата и съмнението, че тя ще бъде спокойна и щастлива в безкрайния космос, разделена от човешката си плът. "Един и същ на битието с урагана", неговият дух още по-тревожен и печален из безкрайните и вечни космически пространства и ще страда от космическа самота, далеч от своето мъртво тяло.

Природата не носи на Яворов радост и утеха /за разлика от природата в поезията на Лилиев и Дебелянов/, а засилва мрачните му предчувствия за безначалното и безкрайна човешко страдание. Неукротена и неукротима, душата на поета се бунтува и срещу смъртта, и срещу вечността, и срещу плътта, и срещу космическата самотност на духа в безсмъртието му.

Всичко в Яворовата поезия е извън обикновеното и ежедневното, извън материалното, благополучното, извън приспивната съвест. Поетът живее с мистичното странстване на душата с и сякаш сам търси страданието, чиято бездненост го привлича.

Стремлението към спокойствие и равновесие у Яворов е обречено стремление. Трагично крушение претърпява надеждата му за освобождението на Македония, със смъртта на Мина Тодорова съдбата му отнема сиянието на една копнежено-извисяваща любов.

И той, като останалите от кръга "Мисъл", запазва силната си привързаност към националното, не се дистанцира от страстите български - особено от робската трагедия на своите братя от Македония. Навсякъде в творчеството му намираме потвърждение на Геомилевата констатация, че страданието на Яворов е толкова огромно, че не може да бъде само лично страдание, че сърцето му носи вековната мъжа на народа ни и на цялото човечество:

...Притиснат от бедите,